तं श्रुत्वा पाण्डवो राजंस्तप्यमानं महावने। अन्वशोचत कौन्तेयं प्रियं वै भ्रातरं जयं।
दह्यमानेन तु हृदा शरणार्थी महावने। ब्राह्मणान् विविधज्ञानान् पर्य्यपृच्छद्युधिष्ठिरः।
इतिश्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि नलोपाख्यानपर्व्वणि वृहदश्वगमने एकोनाशीतोऽध्यायः समाप्तञ्चनलोपाख्यानपर्व्व॥ ७९॥

॥ अथ तीर्थयात्रापर्व्व ॥ ७ ॥

॥ जनमेजय उवाच ॥ भगवन् काम्यकात् पार्थे गते मे प्रपितामहे। पाण्डवाः किमकुर्व्वंस्ते तमृते सव्यसाचिनं। ३०९०
सहि तेषां महेष्वासो गतिरासीदनीकजित्। आदित्यानां यथा विष्णुस्तथैव प्रतिभाति मे।
तेनेन्द्रसमवीर्य्येण संग्रामेष्वनिवर्त्तिना। विनाभूता वने वीराः कथमासन् पितामहाः।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ गते तु पाण्डवे तात काम्यकात् सत्यविक्रमे। बभूवुः पाण्डवेयास्ते दुःखशोकपरायणाः।
आक्षिप्तसूत्रा मणयश्छिन्नपक्षा इव द्विजाः। अप्रीतमनसः सर्व्वे बभूवुरथ पाण्डवाः।
वनन्तु तदभूत्तेन हीनमक्लिष्टकर्म्मणा। कुवेरेण यथा हीनं वनञ्चैत्ररथं तथा। ३०९५
तमृते ते नरव्याघ्राः पाण्डवा जनमेजय। मुदमप्राप्नुवन्तो वै काम्यके न्यवसंस्तदा।
ब्राह्मणार्थे पराक्रान्ताः शुद्धैर्व्वाणैर्म्महारथाः। निघ्नन्तो भरतश्रेष्ठ मेध्यान् बहुविधान् मृगान्।
नित्यं हि पुरुषव्याघ्रा वन्याहारमरिन्दमाः। उपाकृत्य समाहृत्य ब्राह्मणेभ्यो न्यवेदयन्।
सर्व्वे संन्यवसंस्तत्र सोत्कण्ठाः पुरुषर्षभाः। अहृष्टमनसः सर्व्वे गते राजन् धनञ्जये।
विशेषतस्तु पाञ्चाली स्मरन्ती मध्यमं पतिं। उद्विग्नं पाण्डवश्रेष्ठमिदं वचनमब्रवीत्। ४०००
योऽर्ज्जुनेनार्ज्जुनस्तुल्यो द्विबाहुर्ब्बहुबाहुना। तमृते पाण्डवश्रेष्ठ वनं न प्रतिभाति मे।
शून्यामिव प्रपश्यामि तत्र तत्र महीमिमां। बह्वाश्चर्य्यमिदञ्चापि वनं कुसुमितद्रुमं।
न तथा रमणीयं वै तमृते सव्यसाचिनं। नीलाम्बुदसमप्रख्यं मत्तमातङ्गगामिनं।
तमृते पुण्डरीकाक्षं काम्यकं नातिभाति मे। यस्य स्म धनुषो घोषः श्रूयतेऽशनिनिस्वनः।
न लेभे शर्म्म वै राजन् स्मरन्ती सव्यसाचिनं। तथा लालप्यमानान्तां निशम्य परवीरहा। ४००५
भीमसेनो महाराज द्रौपदीमिदमब्रवीत्॥ भीमसेन उवाच ॥ मनः प्रीतिकरं भद्रे यद्ब्रवीषि सुमध्यमे।
तन्मे प्रीणाति हृदयममृतप्राशनोपमं। यस्य दीर्घौ समौ पीनौ भुजौ परिघसन्निभौ।
मौर्व्वीकृतकिणौ वृत्तौ खड्गायुधधनुर्द्धरौ। निष्काङ्गदकृतापीडौ पञ्चशीर्षाविवोरगौ।
तमृते पुरुषव्याघ्रं नष्टसूर्य्यमिवाम्बरं। यमाश्रित्य महाबाहुं पाञ्चालाः कुरवस्तथा।
सुराणामपि यत्तानां पृतनासु न बिभ्यति। यस्य बाहू समाश्रित्य वयं सर्व्वे महात्मनः। ४०१०
मन्यामहे जितानाजौ परान् प्राप्ताञ्च मेदिनीं। तमृते फाल्गुनं वीरं न लभे काम्यके धृतिं।
पश्यामि च दिशः सर्व्वास्तिमिरेणावृता इव। ततोऽब्रवीत् साश्रुकण्ठो नकुलः पाण्डुनन्दनः।
॥ नकुल उवाच ॥ यस्मिन् दिव्यानि कर्म्माणि कथयन्ति रणाजिरे। देवा अपि युधां श्रेष्ठं तमृते का रतिर्व्वने।
उदीचीं यो दिशं गत्वा जित्वा युधि महाबलान्। गन्धर्व्वमुख्याञ्छतशो हयान् लेभे महाद्युतिः।